

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษได้เข้ามามีบทบาทในชีวิตคนไทยตั้งแต่ศตวรรษที่ 19 ตรงกับรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ผู้ทรงเป็นกษัตริย์ที่เล็งเห็นความสำคัญและความจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้ภาษาของชาวตะวันตก นอกจากพระองค์จะได้ทรงศึกษาเล่าเรียนด้วยพระองค์เองแล้ว ยังทรงจ้างครูชาวต่างประเทศมาทำการสอนพระราชโอรส พระราชธิดา ตลอดจนข้าราชการบริพารอีกด้วย ในสมัยต่อมาภาษาอังกฤษได้เข้ามามีบทบาทมากขึ้น โดยเฉพาะในวงการการศึกษาของไทย ในที่สุดกลายเป็นวิชาบังคับวิชาหนึ่งในหลักสูตร¹ จัดเป็นวิชาสำคัญวิชาหนึ่งที่ควรเรียนรู้ วัตถุประสงค์ทั่วไปคงเป็นเพราะวิทยาการทั้งหลายมีภาษาอังกฤษเป็นเครื่องสื่อความหมาย การที่จะเรียนรู้วิทยาการให้ลึกซึ้งกว้างขวางออกไป จำเป็นต้องอาศัยผู้รู้ซึ่งส่วนใหญ่เป็นชาวต่างชาติเป็นผู้ถ่ายทอด อีกประการหนึ่งตำราทั้งหลาย โดยเฉพาะวิชาการชั้นสูงมีแปลออกเป็นภาษาไทยเพียงส่วนน้อย ส่วนใหญ่ยังต้องใช้ที่เป็นภาษาอังกฤษอยู่ ไม่เพียงแต่ระบบการศึกษาของไทยที่ให้ความสำคัญแก่การเรียนภาษาอังกฤษ ประชาชนทั่วไป นักการศึกษา ครูอาจารย์ แม้ตัวนักเรียนเองก็ยอมรับความสำคัญนี้เช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสมัยปัจจุบัน ศิลปวิทยาการ ความเจริญก้าวหน้าในด้านต่าง ๆ ตลอดจนสิ่งบันเทิงทั้งหลาย ล้วนถ่ายทอดออกสู่ชาวโลกเป็นภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ และการที่การคมนาคม

---

¹Charron Vongsayanha, "The Place of English in the Thai School Curriculum," Report of the Regional Conference of the English Coordinating Committees of Laos, Thai and Vietnam, 1960 (mim.), pp. 43-44.

สะดวกเร็วขึ้น มีการติดต่อกับชาวต่างประเทศมากขึ้นกว่าเดิม เพื่อให้เกิดการสื่อความหมายกันเป็นอย่างดี จึงมีการนำภาษาอังกฤษมาใช้เป็นสื่อกลางในการติดต่อ เกิดเป็นบทบาทสำคัญในชีวิตประจำวันที่จะต้องเข้าใจภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี ไม่เฉพาะแต่ภาษาพูดเท่านั้น (Spoken Language) หากรวมถึงภาษาเขียนด้วย (Written Language)

ในการสื่อความหมายด้วยภาษาเขียนนั้น มีการกำหนดตัวอักษรหรือสัญลักษณ์แทนเสียงและระเบียบวิธีการสะกดเป็นคำต่าง ๆ ขึ้น ถ้าหากพิจารณางานเขียนต่าง ๆ จะเห็นว่า การเขียนเป็นการแสดงออกถึงความรู้ ทัศนคติ และความรู้สึกที่ผู้เขียนได้รับจากประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน ในการสอนภาษาโดยเฉพาะการสอนเขียนจึงมักให้นักเรียนได้แสดงออกซึ่งความคิดของนักเรียน (Thought) ความคิดนี้จะสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้ภาษา เพราะการเขียนแต่ละครั้งต้องเลือกคำและสะกดให้ถูกต้อง เพื่อประโยชน์สำหรับผู้มาอ่านงานชิ้นนั้นจะอ่านได้ถูกต้องตามที่ผู้เขียนต้องการ ขณะเดียวกันถ้าผู้เขียนรู้ศัพท์มาก ๆ และสะกดคำได้ถูกต้องแล้ว เวลาเขียนก็มุ่งเพียงความคิดที่ต้องการถ่ายทอดเป็นตัวหนังสืออย่างเดียว โดยไม่ต้องกังวลถึงเรื่องอื่น ๆ ซึ่งจะช่วยให้เขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เนื่องจากความจำเป็นในการใช้ภาษาเขียนเป็นเครื่องมือติดต่อสื่อความคิดความเข้าใจนั้น ไม่มีสิ้นสุด ในการสอนภาษาอังกฤษจึงมีเรื่องอักษรวิธีหรือวิธีเขียนให้ถูกต้องปรากฏอยู่ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษา ถึงแม้ไม่ได้แยกออกเป็นวิชาการสะกดคำโดยเฉพาะ ก็มีการสอนแทรกอยู่ในการสอนเขียน โดยกำหนดไว้เป็นจุดมุ่งหมายข้อแรกว่า ฝึกหัดคัดลายมือ โดยกวาดขันความสะอาด ความเป็นระเบียบ ความชัดเจนของตัวอักษรและเขียนคำได้ถูกต้อง² ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของครูที่จะต้องพึงเล็งการสะกดคำในการเขียนของนักเรียน นักเรียนเองก็ต้องฝึกฝนการเขียนสะกดคำอยู่เสมอ แม้กระทั่งสำเร็จการศึกษาไปแล้วก็ตาม

การที่จะเขียนอะไรให้ถูกต้องมีประสิทธิภาพทั้งที่กล่าวมาแล้ว มีองค์ประกอบที่สำคัญหลายประการด้วยกัน ที่ยอมรับกันว่าเป็นองค์ประกอบพื้นฐานในการเขียนได้แก่ การสะกดคำ

²กระทรวงศึกษาธิการ, หลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. 2503

(Spelling) การสะกดคำไม่เพียงแต่เป็นความสามารถที่จะเรียงตัวอักษรในแต่ละคำให้ถูกต้องเท่านั้น หากเกี่ยวข้องกับการช่วยให้การเขียนนั้นคล่องขึ้นหรือไม่ ดังนั้นจึงพบว่า การสะกดคำมีความหมาย หมายถึง เครื่องมือในการเขียน มีจุดมุ่งหมายใหญ่ที่จะทำให้แน่ใจและมั่นใจว่าผู้เขียนสะกดคำที่ซับซ้อน ๆ ในการเขียนประจำวันได้ถูกต้อง ความสามารถของการสะกดคำของบุคคลใดบุคคลหนึ่งจะวัดได้โดยพิจารณาจากการสะกดคำในงานเขียนของบุคคลนั้น³

คาร์เตอร์ วี. กูด⁴ (Carter V. Good) ได้ให้คำจำกัดความของการสะกดคำไว้ว่า การสะกดคำเป็นวิธีการจำตัวได้ เกิดจากการให้ชื่อหรือออกเสียงตัวอักษรเป็นตัว ๆ ไป และเชื่อมเข้าเป็นเสียงคำ ๆ หนึ่งที่ทุกคนยอมรับ

โนอา เวสเตอร์⁵ (Noah Webster) ได้ให้ความหมายของการสะกดคำไว้ว่า การสะกดคำคือ ศิลป หรือเทคนิคในการจัดอักษรต่าง ๆ ให้เป็นคำ ตามแบบที่ทุกคนยอมรับ

จะเห็นได้ว่าความหมายของการสะกดคำทั้ง 2 ความหมายนี้คล้ายคลึงกัน แต่ จอร์จ เอช. วอลลินส์⁶ (George H. Vallins) ได้ให้ความหมายของการสะกดคำที่แปลกออกไปว่า การสะกดคำส่วนใหญ่คือเรื่องราวเกี่ยวกับคำ เวลาอ่านหนังสือผู้อ่านจะเห็นกระสวนของคำบนกระดาษ ซึ่งจะแสดงให้เห็นถึงความหมายของคำโดยไม่เกี่ยวข้องกับเรื่อง

---

³G.L. Arvidson, Learning to Spell (Wellington: New Zealand Council for Education Research, 1961), p. 1.

⁴Carter V. Good, Dictionary of Education (New York: McGraw-Hill Book Company Inc., 1945), p. 383.

⁵Noah Webster, Webster's Third New International Dictionary (Spring-Field: G & C Merriam Company, 1965), p. 2190.

⁶George H. Vallins, Spelling (Great Britain: Tonbridge Printers Ltd., 1965), p. 16.

เสียงเลย จึงควรที่จะกล่าวว่า การสะกดคำเป็นเรื่องที่ไม่เฉพาะเจาะจง การสะกดคำจะกำหนดได้ตามธรรมเนียม และความคิดของผู้สะกดคำนั้น ๆ

จากคำจำกัดความเหล่านี้จะเห็นได้ว่า ส่วนใหญ่แล้วการสะกดคำมีจุดมุ่งหมายใหญ่อยู่ที่การให้สัญลักษณ์แก่การออกเสียง ขณะเดียวกันก็ให้สัญลักษณ์แทนหน่วยคำที่อยู่คู่กันกับหน่วยคำอื่น ตรงกับที่ โรเบิร์ต เอ. ฮอลล์ จูเนียร์⁷ (Robert A. Hall Jr.) ได้กำหนดไว้ นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นว่า การสะกดคำนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับการเขียน ดังที่ เจมส์ ลูนเบอร์ก⁸ (James Luneburg) กล่าวว่า การสะกดคำจัดว่าเป็นหนึ่งในรายละเอียดที่มีบทบาทสำคัญในชีวิตประจำวัน การสะกดคำผิดจะลดประสิทธิภาพของการเขียนลง ปัจจุบันมีแนวโน้มที่จะพิจารณา กำหนดหรือตัดสินระดับและคุณภาพของการศึกษาของบุคคลจากอัตราความถูกต้องในการสะกดคำของบุคคลนั้น

เออร์เนส ฮอร์น⁹ (Ernest Horn) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการสะกดคำไว้ว่า การเขียนตัวสะกดผิดนั้นจะทำให้ผู้ที่มาอ่านงานเขียนชิ้นนั้น ๆ มองเห็นคุณค่าหรือความสามารถของผู้เขียนต่ำลง

นอกจากนี้ เนลสัน บรูคส์¹⁰ (Nelson Brooks) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการสะกดคำไว้ว่า การสะกดคำเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะเพิ่มพูนทักษะในการเขียน

---

⁷Robert A. Hall Jr., Introductory Linguistics (India: Shri Jairendia Press, 1969), p. 435.

⁸James Luneburg, Essentials of Good English (New York: Holt, Rinehart and Winston, 1959), p. 179.

⁹Ernest Horn, Teaching Spelling (Washington: American Educational Research Assoc., 1954), p. 3.

¹⁰Nelson Brooks, Language and Language Learning (2d ed. New York: Harcourt, Brace and World Inc., 1964), p. 168.

ไบรซ์ แวน ไชออค¹¹ ก็ได้กล่าวถึงความสำคัญของการสะกดคำไว้เช่นกันว่า การสะกดคำบางทีก็เป็นปัญหาสำหรับนักเรียน เวลาเขียนสะกดคำในภาษายากอยู่แล้วสำหรับเจ้าของภาษาเท่า ๆ กับผู้ที่ต้องเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ความยากในการสะกดคำเกิดจากขาดการสังเกตรายละเอียดเล็ก ๆ น้อย ๆ บางที่จะช่วยได้มากถ้าครูชี้ให้นักเรียนเห็นกระสวนตัวสะกดบางคำ..... นักเรียนบางคนเพียงแต่สะกดคำเป็นคำ ๆ ก็พอแล้ว แต่บางคนต้องไต่ยีน ฟังเสียง และสัมผัสด้วยมือจึงจะสะกดได้ โดยปกติถ้าให้นักเรียนอ่านออกเสียงหลังจากเขียนสะกดแล้วก็ช่วยได้มาก นักเรียนบางคนเป็นคนเก่งพิเศษ คือ พอเห็นคำก็สะกดได้ทันที แต่ครูก็ไม่ควรประหลาดใจที่เห็นนักเรียนมีความสามารถแตกต่างกัน ที่สำคัญคือ ครูไม่ควรคาดโทษว่า การที่การสะกดตัวอ่อนมากนั้นเป็นเพราะภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของนักเรียน เพราะในบรรดาเจ้าของภาษาเองก็มีผู้ซึ่งสะกดคำอ่อนมาก ๆ ครูไม่นิยมการสะกดคำซึ่งต้องมีการสอน แต่ครูที่ที่จะละเลยเสียมิได้

พงษ์ศรี เลขาวัฒน์¹² (Pongsri Lekawatana) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเปรียบเทียบภาษาไทยกับภาษาอังกฤษพบว่า การสะกดคำนี้สำคัญต่อเด็กไทย เพราะเด็กไทยประสบความยุ่งยากหรือมีปัญหาในการสะกดคำ เนื่องจากระบบการสะกดคำของไทยกับภาษาอังกฤษต่างกันในแง่ที่ว่า ภาษาอังกฤษมีพยัญชนะ 26 ตัว แทนเสียง 35 เสียง ขณะที่ภาษาไทยมีพยัญชนะ 64 ตัว แทนเสียง 38 เสียง ปัญหาเหล่านี้ควรขจัดเสียได้ในการสอนของครู เพราะการสะกดคำนี้จักเข้าอยู่ในความสามารถในการเขียนด้วย

¹¹ไบรซ์ แวน ไชออค, แนววิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์. คมคาย จงเจริญสุข แปล (พระนคร: โรงพิมพ์สมาคมนักภาษาศาสตร์แห่งประเทศไทย, 2505), หน้า 132.

¹²Pongsri Lekawatana and Others, A Contrastive Study of English and Thai (Prepared by the Staff of the Contrastive Analysis Project: The Department of Linguistics, the University of Michigan, 1968-69), (Mim.), pp. 22-24.

คมคาย จงเจริญสุข¹³ ได้กล่าวถึงความสำคัญและปัญหาของการสะกดคำไว้เช่นกันว่า ทักษะในการเขียนอาจกล่าวได้ว่าเป็นทักษะอันสุดท้าย การฟัง การพูด การอ่านย่อมมาก่อน โดยปกติถ้าพูดได้ การอ่านและเขียนก็ง่ายขึ้น โดยเฉพาะการเขียนประโยคใด ความคิดใด ถ้าแสดงออกโดยทางพูดได้แล้วก็ไม่มีความจำเป็นสำหรับการเขียน จะมีปัญหาอยู่ในเรื่องการสะกดคำ จึงต้องมีการฝึกฝนให้เพียงพอ แต่นักเรียนยังเขียนภาษาไม่ใคร่ถูก สะกดก็ไม่ถูก

รองรัตน์ อิศรภักดี¹⁴ ได้กล่าวถึงความสำคัญของการสะกดคำว่า การสอนสะกดคำเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นในการวางรากฐานของการเขียนของนักเรียน นักเรียนจำเป็นต้องรู้จักสะกดตัวที่ถูกต้องก่อนที่จะเขียนเป็นเรื่องราวได้

เจ. เรมอนท์ เกอร์เบอร์ริช¹⁵ (J. Raymond Gerberich) พูดถึงความสำคัญของการสะกดคำไว้ว่า การเรียนรู้การเขียนสะกดคำต้องอาศัยความสามารถอย่างยิ่ง ต้องมีจินตนาการสูง และความจำที่ค่อย ซึ่งธรรมชาติของความสามารถเพิ่มขึ้นอยู่กับระดับความยากง่ายของพยัญชนะที่มาเรียงเข้ากันเป็นตัวด้วยเหมือนกัน

---

¹³คมคาย จงเจริญสุข, "การสอนอ่านและเขียน," เอกสารวารนิเทศการศึกษา ฉบับที่ 40 (พระนคร หน่วยศึกษานิเทศกรรมการฝึกหัดครู, 2502), หน้า 63.

¹⁴รองรัตน์ อิศรภักดี และ เทือก กุสุมา ณ ออยุธยา, "วิชาภาษาไทย ตอน 1 วิธีสอนภาษาไทย," ตำราวิชาชุดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา (พระนคร: โรงพิมพ์คุรุสภา, 2505), หน้า 145.

¹⁵J. Raymond Gerberich, Harry A. Greene, and A.N. Jergensen, Measurement and Evaluation in the Modern School (New York: David Mckay Co., 1962), p. 622.

นิยม เรียงจันทร์¹⁶ ได้กล่าวถึงปัญหาของการสะกดคำที่น่าสนใจคือ การสื่อความหมายกันด้วยภาษาเขียนนั้น มักปรากฏคำที่สะกดผิดอยู่เสมอ การเขียนสะกดคำนี้ผู้เขียนมักพบปัญหาเกี่ยวกับเรื่องเสียงและตัวอักษร หรือการถ่ายทอดเสียงลงไปเป็นตัวอักษร พยางค์ซึ่งมีเสียงซ้ำกัน แต่มีแบบของการเขียนสะกดการันต์ต่างกัน หรือพยางค์ที่มีแบบของการเขียนแบบเดียวกัน แต่ออกเสียงต่างกัน

สุขุมาลัย บุทรานนท์¹⁷ ได้ศึกษาเรื่องแนวทางสอนศัพท์ เพื่อจะส่งเสริมความเข้าใจและแสดงออกเป็นภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมปลาย ผลการศึกษานี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการสะกดคำ คือ ปัญหาของการสอนศัพท์ในชั้นมัธยมปลายนั้นพบว่า การสอนแบบเดิมด้วยการที่ครูให้นักเรียนจดศัพท์และคำแปลเป็นภาษาไทย ทำให้นักเรียนออกเสียงและสะกดไม่ถูก เป็นผลให้นักเรียนใช้ภาษาไม่ถูกต้อง

สุจริต เพียรชอบ¹⁸ กล่าวถึงการสะกดคำในภาษาไทยซึ่งอาจนำมาประยุกต์ใช้กับภาษาอังกฤษได้ว่า นักเรียนมักจะเขียนคำต่าง ๆ ผิดเป็นอันมาก ทั้งนี้อาจเพราะมีหลักในการเขียนสะกดคำไม่ดี ไม่ได้รับการฝึกฝนเพียงพอ นอกจากนี้มีสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ที่ทำให้นักเรียนจะชอบเลียนแบบผิด ๆ ใ้คืออีก เช่น ภาษาที่ใช้ตามป้ายชื่อห้างร้านต่าง ๆ หนังสือพิมพ์และอื่น ๆ ทางโรงเรียนโดยเฉพาะครูสอนภาษาไทยจึงควรคำนึงให้มากกว่า นักเรียนที่เรียน

¹⁶นิยม เรียงจันทร์ และ ขวาล แพร์ทกุล, รายงานสถิติวิเคราะห์เบื้องต้นเรื่องคำบางประเภทที่นักเรียนสะกดผิด (พระนคร: วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2504), หน้า 46.

¹⁷สุขุมาลัย บุทรานนท์, "แนวทางสอนศัพท์เพื่อส่งเสริมความเข้าใจและการแสดงออกเป็นภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมปลาย" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2502), หน้า 170.

¹⁸สุจริต เพียรชอบ, "การสอนภาษาไทยในระดัชั้นมัธยมปลาย," บันทึกคำบรรยายวิชาภาษาไทย (คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2509), หน้า 136.

ภาษาไทยในโรงเรียนแล้วควรจะเขียนหนังสือสะกดตัวได้ถูกต้อง และเมื่อเห็นข้อผิดพลาดต่าง ๆ ก็ควรจะทราบด้วยตนเอง ไม่นำมาเป็นแบบอย่าง

นอกจากข้อคิดข้างต้น ในเรื่องเดียวกันนี้ได้พิจารณาสาเหตุของการสะกดคำผิดของนักเรียน ซึ่งอาจนำมาพิจารณาเข้ากับการสะกดคำในภาษาอังกฤษได้ สาเหตุหนึ่งคือครูไม่พยายามแก้ไขข้อผิดพลาดในการสะกดตัวของนักเรียน ปล่อยให้เรื่อย ๆ และข้อสอบที่ใช่เป็นแบบปรนัยมากเกินไป¹⁹

เกอร์ทรูด ฮิลเดร็ท²⁰ (Gertrude Hildreth) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการสะกดคำไว้ว่า ถ้าการสะกดคำไม่ดีจะเป็นผลร้ายต่อการเขียน เพราะคนที่สะกดคำได้ดีจะฟังเสียงเฉพาะความคึกที่ต่อการถ่ายทอดเพียงอย่างเดียว ไม่ต้องเสียเวลากับวิธีการเขียนหรือถ่ายทอดเป็นตัวอักษร คนที่ขาดความมั่นใจในการสะกดคำจะรู้สึกลังเลที่จะเขียน จะได้ยินคำบนเสมอ แม้แต่จากผู้ที่มีการศึกษาหรือครูว่า บางครั้งรู้สึกไม่แน่ใจในการสะกดคำ โดยเฉพาะคำที่มีลักษณะพิเศษออกไป ขณะเดียวกันได้สรุปถึงความยุ่งยากหรือปัญหาในการสะกดคำในภาษาอังกฤษว่า เนื่องจาก

1. ธรรมชาติของการสะกดคำ

- ก. อักษรเดียวกันใช้แทนเสียงต่างกัน เช่น break, cream, read
- ข. เสียงเดียวกัน เช่น a อาจแทนได้ด้วยอักษรหลายตัว เช่น maid, say, weigh หรือ o เช่น too, book, floor, sow, born
- ค. คำหลายคำที่ปรากฏว่า เวลาอ่านจะไม่ออกเสียงพยัญชนะบางตัว เช่น debt, enough, promise
- ง. คำบางคำสะกดได้หลายแบบ เช่น theater - theatre, color - colour, center - centre

¹⁹เรื่องเดียวกัน, หน้า 98.

²⁰Gertrude Hildreth, Teaching Spelling (New York: Henry Holt & Company, 1955), p. 2.

จ. คำบางคำออกเสียงเหมือนกัน แต่สะกดต่างกัน เช่น break - brake, to - too - two, by - buy - bye

2. คำภาษาอังกฤษมีมากมาย เช่น มีคำที่มีการเปลี่ยนแปลงรูป (Variation) หรือการแยกคำ (Derivation) ไปจากคำเดิม

3. การเปลี่ยนแปลงกลับกันของตัวอักษรทำให้เกิดเป็นปัญหาได้²¹

แคทริน ดี. แบริน²² (Kathleen D. Baron) กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้การสะกดคำในภาษาอังกฤษเกิดเป็นปัญหาขึ้น เนื่องจากลักษณะของคำเหล่านั้นนั่นเอง และได้สรุปลักษณะที่เป็นปัญหาไว้ว่า เกิดจากนำอักษรมาเรียงเข้าด้วยกัน (Letter Combination) โดยเฉพาะคำที่ถ่ายทอดมาจากภาษากรีก เพราะภาษากรีกและภาษาอังกฤษใช้พยัญชนะแทนเสียงต่างกัน ภาษาอังกฤษยังมีตัวอักษรแทนเสียงจำกัดอีกด้วย เช่น

ph ในภาษากรีกออกเสียงเป็น f ในภาษาอังกฤษใช้คำว่า phase

ch ออกเสียงเป็น k เช่น character

o ออกเสียงเป็น th ในคำว่า theatre

sch ออกเสียงเป็น sk เช่น school, scholar เป็นต้น

จอร์จ เอช. วอลลินส์²³ (George H. Vallins) ได้กล่าวถึงปัญหาในการสะกดคำภาษาอังกฤษว่า เป็นเพราะไม่มีระบบคงที่แน่นอน ตัวอย่างเช่น

1. ตัวอักษรตัวหนึ่งใช้แทนหลายเสียง หรือเสียงหนึ่งแทนได้ด้วยตัวอักษรหลายตัว

²¹Ibid., pp. 3-5.

²²Kathleen D. Baron, Spelling (London: The English Universities Press Ltd., 1965), pp. 16-21.

²³George H. Vallins, op. cit., pp. 16-25.

2. ภาษาอังกฤษมีการลงเสียงหนักเบา (Stress) คำที่ลงเสียงเบา (Weak Stress) มักจะถูกตัดออกไปจากคำ (slide) หรือออกเสียงเลือนไป (Blur)

3. การสะกดคำเปลี่ยนแปลงไปเมื่อมีอาคม (Suffix) มาเพิ่มขึ้นที่รากคำ (Root) เช่น เสียง e หายไป เมื่อเพิ่มตัวอักษรขึ้นทางท้าย (Double) หรือ y เปลี่ยนแปลงไปเป็น i

4. อักษรบางตัวไม่ออกเสียง (silent) เมื่อปรากฏกับอักษรตัวอื่น เช่น

b เป็นพยัญชนะที่ไม่ออกเสียงเมื่ออยู่หลัง m ในคำว่า climb

h เป็นพยัญชนะที่ไม่ออกเสียงเมื่ออยู่หลัง w ในคำว่า where

k เป็นพยัญชนะที่ไม่ออกเสียงเมื่ออยู่หน้า n ในคำว่า knife

l เป็นพยัญชนะที่ไม่ออกเสียงเมื่ออยู่หน้า f ในคำว่า half

l เป็นพยัญชนะที่ไม่ออกเสียงเมื่ออยู่หน้า d ในคำว่า world เป็นต้น

5. การยืมคำมาจากภาษาอื่น เกิดเป็นปัญหาในการใช้อักษรแทนเสียงที่ไม่ปรากฏในภาษาอังกฤษ

นอกจากนี้ มาเรียว เปย์²⁴ (Mario Pei) ได้กำหนดการสะกดคำที่เป็นปัญหาไว้สั้น ๆ ดังนี้

1. ตัวสะกดตัวเดียวกันออกเสียงได้ 7 เสียง เช่น ough ออกเสียงเป็น dough, bought, bough, rough, through, thorough, hiccough

2. เสียงที่แทนด้วยสัญลักษณ์ /sh/ สามารถออกเสียงได้ 14 แบบด้วยกัน เช่น shoe, sugar, issue, mansion, mission, nation, suspicion, ocean, nauseous, conscious, chaperon, schist, fuchsia and pshaw

3. โขยหลักแล้วภาษาอังกฤษมักไม่มีเหตุผลในการสะกดคำ

²⁴Mario Pei, The Story of the English Language (New York: Simon & Schuster, 1967), pp. 336-339.

นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงคำที่นักเรียนอเมริกันสะกดผิดบ่อย ๆ ว่า มักจะเป็นคำที่ค่อนข้างธรรมดา และใช้กันมากในชีวิตประจำวัน เช่น คำว่า develop, cordially, proceed, meant, absence, decide, receive, athletic, sincerely, practical, volume, argument, finally, February, whether, secretary

ถ้าพิจารณาจากมุ่งหมายในการสอนสะกดคำ ตามที่ เออร์เนส ฮอร์น²⁵ (Ernest Horn) ได้กำหนดไว้จะยิ่งพบว่า การสะกดคำมีความสำคัญต่อนักเรียนอย่างยิ่ง การสะกดคำมีจุดมุ่งหมายที่จะ

1. หาทางพัฒนาความสามารถในการสะกดคำของนักเรียน โดยไม่จำกัดเพียงการฝึกเฉพาะคำที่นักเรียนรู้จักเท่านั้น แต่รวมทั้งการเพาะนิสัยอิสระในการเขียน มีความรู้ในการเขียนคำต่าง ๆ ได้ถูกต้องและสามารถที่จะตัดสินใจในงานเขียนอื่น ๆ ว่า สะกดผิดถูกเพียงใด
2. การสะกดคำจัดว่าเป็นทักษะที่สัมพันธ์กับภาษา มีจุดมุ่งหมายที่จะส่งเสริมความตั้งใจของนักเรียนในการแสดงความรู้สึกด้วยการเขียน พัฒนาการในการสะกดคำขึ้นอยู่กับความสามารถทางภาษาศาสตร์ของนักเรียนที่จะทำได้
3. เรียนและฝึกการสะกดคำเพื่อเป็นเครื่องมือในการเขียนของนักเรียน
4. ในการสอนสะกดคำนั้น จำเป็นต้องตั้งจุดมุ่งหมายเฉพาะในการสอน โดยพิจารณาจากความแตกต่างของนักเรียน พื้นฐานประสบการณ์ของนักเรียนแต่ละคน ความสามารถในการเรียนรู้ และความต้องการเป็นหลัก

จากความสำเร็จที่ได้ข้างต้นนี้ ประมวลเข้ากับประสบการณ์ของตัวผู้ทำการวิจัยเอง ในฐานะที่เป็นครูสอนภาษาอังกฤษและสนใจต่อวิชาภาษาอังกฤษมานาน โดยเฉพาะในด้านการสอนเขียน พบว่า ปัญหาหนึ่งในการสอนคือ นักเรียนมักเขียนคำภาษาอังกฤษผิดกันมาก แม้แต่คำง่าย ๆ ซึ่งอาจเป็นเพราะภาษาอังกฤษไม่ใช่ภาษาประจำชาติ โอกาสในการใช้มีน้อย

²⁵Ernest Horn, op. cit., pp. 14-15.

หรือนักเรียนมีหลักในการเขียนสะกดคำไม่ถี่ ไม่ได้รับการฝึกฝนเพียงพอ อย่างไรก็ตาม การค้นคว้าหาสาเหตุในการเขียนสะกดคำผิดมีปรากฏเล็กน้อย ยังไม่กว้างขวางพอ และยังหลักฐานที่จะใช้อ้างอิงได้ จึงเห็นสมควรที่จะได้ศึกษา ประมวลข้อผิดพลาด ๆ ในการสะกดคำของนักเรียน เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงและแก้ปัญหาในเรื่องเหล่านี้ต่อไป

ปัญหาและวัตถุประสงค์

ปัญหาที่ต้องการจะวิจัยในครั้งนี้ คือ การศึกษาข้อผิดพลาดในการสะกดคำในภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ คือ การสำรวจและศึกษาเกี่ยวกับข้อผิดพลาดต่าง ๆ ที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เขียนขึ้นในการสะกดคำต่าง ๆ ในภาษาอังกฤษรวบรวมไว้เป็นหมวดหมู่ตามลักษณะที่ผิดนั้น ๆ เพื่อเป็นแนวทางให้ครูผู้สอนและตัวนักเรียนได้ตระหนักในข้อผิดพลาดเหล่านี้ และพยายามหาวิธีการต่าง ๆ ที่จะปรับปรุงหรือขจัดปัญหาเหล่านั้นให้หมดสิ้นไป เหตุที่เลือกนักเรียนในระดับนี้ เนื่องจากชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นชั้นประโยคในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น นักเรียนยังเรียนภาษาไม่ลึกซึ้งนัก ขณะเดียวกันก็อยู่ในวัยที่มีโอกาสปรับปรุงตัวเองได้ดีกว่านักเรียนระดับอื่น ๆ

ในการศึกษาข้อผิดพลาดในการสะกดคำในภาษาอังกฤษนี้ มุ่งที่จะศึกษาเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้คือ

1. ความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาล
2. คำที่นักเรียนสะกดผิดนั้นเป็นคำใด
3. รูปของการสะกดผิดนั้น ปรากฏในรูปใด
4. นักเรียนมีปัญหาในการสะกดคำอย่างไร

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตของการศึกษาวิจัยเรื่องนี้ ได้กำหนดว่าจะศึกษาเฉพาะนักเรียนมัธยมศึกษา

ปีที่ 3 ทั้งชายและหญิง จำนวนทั้งสิ้น 400 คน โดยไม่จำกัดความสามารถเด็กเก่งหรืออ่อน
 สุ่มตัวอย่างคละกันไป จากโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาล ในกรุงเทพมหานคร จำนวน
 10 โรงเรียน โรงเรียนละ 1 ชั้นเรียน คือ โรงเรียนวัดสุทธิวราราม โรงเรียนไตรมิตร-
 วิทยาลัย โรงเรียนเบญจมราชาลัย โรงเรียนสตรีศรีอยุธยา โรงเรียนสตรีวิทยา
 โรงเรียนบวรนิเวศ โรงเรียนสตรีมหาพฤฒาราม โรงเรียนสตรีศรีสุริโยทัย โรงเรียน
 สวนกุหลาบวิทยาลัย โรงเรียนวัดราชบพิธ

คำจำกัดความ

ข้อผิดพลาดในการสะกดคำ คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียงสระ พยัญชนะ ไม่ถูกต้อง
 ตามแบบการสะกดตัวตามที่ปรากฏอยู่ในพจนานุกรม

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการดำเนินงานเพื่อให้ข้อเท็จจริงต่าง ๆ นี้ ได้กำหนดกระบวนการไว้เป็นลำดับ
 ชั้นดังนี้คือ

1. ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ใช้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
 คัดเลือกจากโรงเรียนรัฐบาลในกรุงเทพมหานคร จำนวน 10 โรงเรียน ทั้งหญิงและชาย เป็น
 จำนวนนักเรียน 1 ห้องเรียน ต่อ 1 โรงเรียน เป็นจำนวนทั้งสิ้น 10 ห้องเรียน โดยวิธีสุ่มโดย
 ไม่จำกัดความสามารถของนักเรียน จัดให้คละกันไป
2. การรวบรวมข้อมูล แบ่งเป็น 2 ส่วน ส่วนที่หนึ่งได้จากการคัดเลือกจาก
 สมุดแบบฝึกหัดภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งหมด ส่วนที่สองได้จากการทดสอบด้วยการใช้
 แบบทดสอบที่ประกอบด้วยแบบทดสอบความสามารถในการจำ (Recognition Test)
 แบบทดสอบความสามารถในการเขียน (Production Test) และแบบเขียนตามคำออก
 ธรรมดา (Dictation)
3. นำข้อมูลที่ได้นำมาจัดหมวดหมู่ตามรูปของการสะกดผิดนั้น ๆ คิดเป็นร้อยละ
 นำเสนอในรูปตาราง แสดงคำที่ถูกและคำที่นักเรียนเขียนผิดในรูปแบบต่าง ๆ กัน เรียง

ลำดับจากมากไปหาน้อย

4. การวิเคราะห์ข้อมูล วิเคราะห์รูปแบบของการสะกดคำผิด เฉพาะคำที่นักเรียนผิดมากระหว่างร้อยละ 50 - 100 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด สำหรับรูปแบบของคำที่นักเรียนสะกดผิดที่จัดเป็นปัญหา คัดเลือกเฉพาะรูปแบบที่นักเรียนสะกดผิดมากกว่าร้อยละ 5 ของจำนวนนักเรียนที่สะกดรูปแบบนั้น ๆ ผิด และมีจำนวนตั้งแต่ 5 คำขึ้นไป

คุณค่าของการวิจัย

ผลของการวิจัยเรื่อง "การศึกษาข้อผิดพลาดในการสะกดคำในภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3" คาดว่าจะได้ประโยชน์ดังนี้

1. เป็นแนวทางให้ครูผู้สอนมองเห็นปัญหาเรื่องการสะกดคำได้ทราบข้อบกพร่องของนักเรียนเพื่อใช้เป็นแนวทางแก้ไข ปรับปรุงการเรียนการสอนให้ได้ผลดียิ่งขึ้น ตลอดจนการทำหลักสูตรแบบเรียน และประมวลการสอนโดยเฉพาะในเรื่องการสะกดคำ
2. เป็นแนวทางให้ตัวผู้เรียนได้ทราบว่าตนมีข้อบกพร่องในการสะกดคำอย่างไร และพยายามพิจารณาปรับปรุงแก้ไขต่อไป
3. เป็นแนวทางให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดแบบเรียน การพิมพ์ จะได้ใช้เป็นข้อระมัดระวังในการจัดทำ จดพิมพ์ ให้มากยิ่งขึ้น
4. ในกรณีที่เกี่ยวข้องกับการโฆษณา สื่อมวลชน สิ่งพิมพ์อื่น ๆ จะได้ใช้เป็นข้อสังวรณในการสะกดคำให้มากยิ่งขึ้น เพื่อป้องกันมิให้ผู้อ่านได้รับประสบการณ์ผิด ๆ เกี่ยวกับการสะกดคำ และสร้างนิสัยความเคยชินกับข้อผิดนั้น ๆ ได้